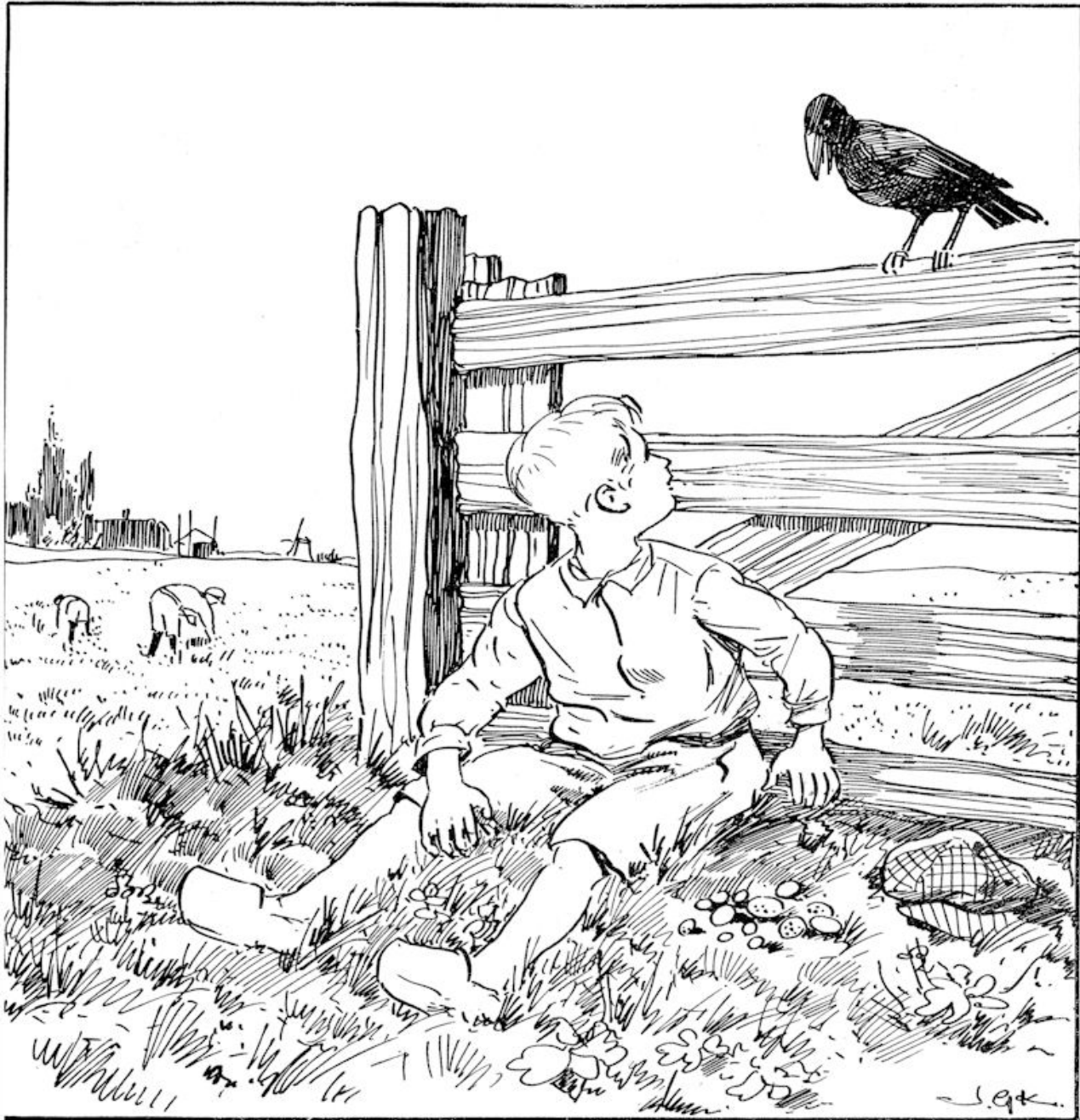

CHRISTELIJK WEEKBLAD VOOR JONGENS EN MEISJES VAN ZES TOT VEERTIEN JAAR.
VERSCHIJNT IEDEREN VRIJDAG — ABONNEMENTSPRIJS f1.— PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE UITGEVERSMATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN.

Illustratie bij „Wat de wijze kraai vertelde.“

WAT DE WIJZE KRAAI VERTELDE.

't Was in de Paaschvacantie, en de jongens van het dorp hadden afgesproken de wei in te gaan om eieren te zoeken. Henkie Wouters mocht deze maal ook mee; wel was hij pas acht jaar, maar hij had er zoo om gezeurd, dat Piet en Willem, de oudere broers, hem maar hadden meegenomen. „Dan kun je op de eieren passen,” hadden ze gezegd. De andere jongens hadden niet erg vriendelijk gekeken. Ze waren allemaal zoowat twaalf jaar, en nu zoo'n Klein-Duimpje er bij! Maar toen Piet en Willem zeiden, dat het wel makkelijk was, omdat Henkie dan de gevonden eieren bewaren kon, hadden ze er vrede mee. Zoo gingen ze dan naar de wei en onderweg vertelden ze elkander, wat ze vroeger al zoo hadden meegemaakt bij het eieren zoeken. Henkie luisterde aandachtig. „Hé, wat een flinke jongens waren dat, als hij maar eens eerst zoo groot was, dat hij ook mee kon doen!” Toen ze in de wei waren, werd Henkie bij een hek gezet, en daar moest hij de gevonden eieren in ontvangst nemen en bewaren.

En de jongens vonden veel dien dag. Mooie groote gespikkelde kievitseieren. . . . maar ook kleine, heel kleine eitjes, van vogeltjes, die dachten rustig en onbespied tusschen gras en riet te leven, en wier nestjes toch door de jongens ontdekt was.

Henkie zat tegen het landhek, toen hij boven zich in-eens een heel vreemd geluid hoorde. . . . „kaauw, kaauw”. . . . klonk het en toen hij verschrikt opzag, bemerkte hij een groote zware kraai, die op het landhek zat, en met veel belangstelling keek naar Henkie en zijn eieren.

Eerst schrok de jongen wel een beetje, maar de kraai knipoogde eens goedig, schraapte z'n keel, zei nog een paar maal „kaauw, kaauw”, wat bij de kraaien van alles beteekent, en ging toen praten.

Henkie wist niet wat hij hoorde. De kraai sprak wel een beetje schor, maar hij kon hem toch best verstaan.

„Wat heb je daar?” vroeg de zwarte vogel, en tuurde met zijn kop schuin naar de eieren.

„Eieren. . . .,” zei Henkie.

„Juist, eieren,” sprak Kraka, zoo heette de kraai en hij draaide z'n kop eens naar de andere richting.

„Heb je zoo'n honger?”

„Waarom?” vroeg Henkie.

„Nou, omdat je zooveel eieren bij je hebt liggen. Die moet je toch allemaal opeten? Waarvoor heb je ze anders?”

„Nee,” zei Henkie, „die zoeken de jongens, en ik bewaar ze voor hen.”

„Hebben die jongens dan zoo'n honger?”

„Wel nee,” sprak Henkie, wel wat verwonderd over die nieuwsgierigheid, „ze vinden het alleen maar aardig eieren te zoeken.”

„Juist, nu zijn we er,” meende Kraka, en hij schraapte zijn keel eens, zette een heel geleerd gezicht, en stak van wal:

„Jullie mogen alleen maar eieren zoeken van vogels, waarvan de eieren kunnen worden gegeten! Zooals bijv. van de kieviten. Maar wat hebben jullie aan al die kleine eitjes, waar je niets mee doen kan? Je weet niet hoe 'n verdriet je er die kleine vogels mee doet. Gisteren klaagde nog een klein vogeltje me zijn nood — gewoonlijk hebben de vogeltjes het op mijn familie niet begrepen, maar mij vertrouwde ze nogal. Nu, dat vogeltje vertelde dan, dat hij op zoek was geweest naar eten voor z'n wijfje, dat op de eieren zat. Toen het beestje terugkwam, vond hij het nestje leeg en z'n wijfje heel bedroefd bij het leege nest. Er waren ruwe jongens gekomen, met groote stappen door het grasland. Het wijfje was verschrikt opgevlogen, en toen hadden de bengels het nestje leeg gehaald. Kijk, zie je daar in de verte die vogeltjes onrustig heen en weer vliegen? Daar zijn zeker je vriendjes aan het zoeken?”

„Ja,” zei Henkie, „dat is zoo!”

„Nu, jullie bezorgen die diertjes zooveel leed door ze zonder reden van die eieren te berooven!”

„Ja maar,” merkte Henkie op, „het zal die vogeltjes niet veel kunnen schelen, of het zonder of met reden gebeurt!”

„Juist,” zei de kraai, en hij verzon maar wat, omdat hij zoo gauw geen beter antwoord wist. . . . „in ieder geval moet je het voor je zelf niet willen. Als het niet noodig is moet je de dieren het leven niet moeilijk maken.”

Toen vloog Kraka maar weg; hij vond het slot van z'n rede niet zoo gelukkig.

Maar Henkie dacht toch nog eens na over de woorden van de wijze kraai.

v. d. H.